

Sygn. akt II K 885/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Muszka

Protokolant: Monika Rataj

po rozpoznaniu w dniu: 24 września 2014r.

s p r a w y : **K. H.**

syna L. i E. z domu J.

urodzonego w dniu (...) w K.

s p r a w y : **P. S.**

córki K. i A. z domu W.

urodzonej w dniu (...) w J.

oskarżonych o to, że:

w dniu 19 kwietnia 2013r. w J. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wyłudziły kredyt w kwocie 11,592 zł w (...) Bank (...) w ten sposób, że podstępnie wprowadził w błąd pracownika banku, albowiem do wniosku o udzielenie kredytu P. S. złożyła pisemne podrobione przez K. H. w celu użycia za autentyczne zaświadczenie o zarobkach i zatrudnieniu w Spółce (...) w charakterze kelnerki- barmanki i uzyskiwanym dochodzie w kwocie 1,286 zł w sytuacji gdy nigdzie nie pracowała i nie osiągała dochodów a informacja ta miała istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i wiedzieli o tym, że nie dokonają spłaty żadnej raty kredytu, po czym wyłudził w/w kredyt, a po uzyskaniu kredytu przeznaczyli go na wspólne potrzeby, czym działali na szkodę (...) Banku (...) S.A. w J..

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z ust. 11 § 2 k.k. :

I. uznaje oskarżonego **K. H.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z ust. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z ust. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżoną **P. S.** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z ust. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z ust. 11 § 3 k.k. wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności, przy czym wobec oskarżonego **K. H.** na okres lat 5 (pięciu), zaś wobec **P. S.** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

IV. na podstawie art. 73 §1 k.k. oddaje oskarżonego **K. H.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

V. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonych **K. H. i P. S.** do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Banku (...) kwot po 643 (sześćset czterdzieści trzy) złotych w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku;

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonego **K. H.** do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej;

VII. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych **K. H. i P. S.** na rzecz Skarbu Państwa po 1/2 kosztów sądowych, w tym opłaty w kwotach po 180 złotych.

Sygn. akt II K 885/14

UZASADNIENIE

W dniu 19 kwietnia 2013 r. P. S. i K. H. nie posiadali zatrudnienia. Posiadali zadłużenie w kwocie 10.000 złotych. P. S. była w trzecim miesiącu ciąży.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej P. S. k. 46, wyjaśnienia oskarżonego K. H. k. 52

19 kwietnia 2013 r. K. H. i P. S. udali się do oddziału Banku (...) w J. przy ulicy (...). Tam P. S. przedłożyła wniosek o kredyt gotówkowy w kwocie 11.592 złotych, przyjęty przez doradcę klienta. Do wniosku załączyła pisemne, podrobione przez K. H. w celu użycia za autentyczne zaświadczenie o zarobkach i zatrudnieniu w spółce (...) s.c. w J. na stanowisku kelnerki – barmanki i uzyskiwaniu dochodu w kwocie 1286 zł. W tym samym dniu pracownica Banku A. S. dokonała pozytywnej weryfikacji zatrudnienia P. S. pod wskazanym we wniosku numerem telefonu. 20 maja 2013 r. P. S. wpłaciła na rzecz (...) SA kwotę 0,16 złotych tytułem spłaty zadłużenia.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej P. S. k. 46, wyjaśnienia oskarżonego K. H. k. 52, zeznania świadka A. S. k. 6 zeznania świadka M. K. k. 12, zeznania świadka J. W. k. 13, umowa o kredyt gotówkowy k. 3, zaświadczenie k. 4, opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego k. 28-39,

P. S. nie była w przeszłości karana sądownie. K. H. był w przeszłości karany sądownie. P. S. nie posiada zatrudnienia. K. H. pracuje dorywczo w Holandii, uzyskując dochód miesięczny w kwocie 3000 złotych.

Dowód: dane osobopoznawcze k. 44, k. 50, dane o karalności k. 54 i k. 55

Oskarżona P. S. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że wspólnie z konkubentem postanowili, że P. S. uzyska kredyt celem poprawy trudnej sytuacji finansowej. Podała, że w czasie popełnienia zarzucanego jej czynu nie posiadali z K. H. zatrudnienia, a wysokość ich zobowiązań finansowych stanowiła kwotę 10.000 złotych. Wskazała, że K. H. w przeszłości pracował w spółce (...). On też wypełnił zaświadczenie o zarobkach przedłożone następnie w Banku. Podpis „P. S.” złożyła osobiście. Kredyt planowali spłacić po znalezieniu pracy. Następnie uzgodniła z Prokuratorem warunki dobrowolnego poddania się karze.

Również K. H. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał na trudną sytuację majątkową wynikającą z braku zatrudnienia oraz posiadania przez niego i P. S. zadłużenia między innymi z tytułu czynszu. Podał, że celem uzyskania kredytu podrobił zaświadczenie o zatrudnieniu P. S. w miejscu swojego poprzedniego zatrudnienia, po czym P. S. przedłożyła je, gdy wspólnie udali się do oddziału banku celem uzyskania kredytu gotówkowego. Z uwagi na trudną sytuację majątkową nie spłacali rat kredytu. Następnie uzgodnił z Prokuratorem warunki dobrowolnego poddania się karze.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonych zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności, pozostając w zgodzie z treścią pozostałego, zgromadzonego w aktach postępowania materiału dowodowego, a to zeznaniami świadków A. S., M. K.

i J. W.. Zeznania wymienionych świadków wzajemnie ze sobą korespondowały. Jako osoby obce nie posiadali oni interesu w niezgodnym z prawem obciążaniu oskarżonych treścią złożonych zeznań. Wiedzę przekazaną w czasie składania zeznań powzięli w związku z wykonywaniem pracy zawodowej. Zeznania tych świadków mogły tym samym, z racji swojej wiarygodności stanowić, obok wyjaśnień oskarżonych podstawę katerycznych ustaleń stanu faktycznego w sprawie.

Podobnie za wiarygodne należało uznać dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania. Zostały one sporządzone w przewidzianej prawem formie przez upoważnione do tego podmioty. Tym samym mogły stanowić dowód okoliczności w nich stwierdzonych. Sąd miał przy tym na uwadze, iż wniosek o udzielenie kredytu oraz zaświadczenie o zatrudnieniu poświadczają w swojej treści nieprawdziwą okoliczność dotyczącą zatrudnienia oskarżonej i wysokości osiąganego z tego tytułu dochodu. Stwierdzenie to znajduje swoje potwierdzenie w treści opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, jak i złożonych na tą okoliczność wyjaśnieniach oskarżonych.

W świetle zebranych dowodów sprawstwo i wina oskarżonych nie budzą wątpliwości. Posłużyli się podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu P. S. w celu uzyskania kredytu gotówkowego w kwocie 11.592 złotych zł, czym wprowadzili w błąd pokrzywdzonego. Ich wcześniejsze zadłużenie z tytułu czynszu, jak i brak zatrudnienia pozwala katerycznie stwierdzić, że oskarżeni nie mieli zamiaru wywiązania się z tego zobowiązania, co świadczy o chęci doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Niewątpliwie zaświadczenie o zatrudnieniu było dokumentem o istotnym znaczeniu prawnym, z którego wynikać miały dochody oskarżonej i na podstawie którego bank decydował o przyznaniu bądź odmowie przyznania pożyczki. Z pewnością oskarżeni działali ze świadomością, że przedkładają podrobiony dokument zawierający nieprawdziwe informacje. Wiedzieli bowiem, że oskarżona nigdy nie była zatrudniona przez współwłaścicieli spółki cywilnej działającej pod firmą (...). Oskarżeni działali przy tym wspólnie i w porozumieniu, o czym świadczy wspólne podjęcie decyzji o podrobieniu zaświadczenia oraz zaciągnięciu przy jego użyciu pożyczki pieniężnej, a także ich wspólne udanie się do oddziału banku- celem złożenia wniosku o pożyczkę i w celu podpisania umowy. Ich czyn należało zakwalifikować kumulatywnie z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Znamiona każdego z tych przestępstw zachowanie oskarżonych wyczerpuje.

Czyn oskarżonych cechuje przeciętny stopień społecznej szkodliwości. Wymierzony był on przeciwko uczciwości i rzetelności obrotu finansowego. Zważywszy jednakże na wysokość zaciągniętej pożyczki, nie doszło do wyrządzenia pokrzywdzonemu istotnej szkody finansowej. Tym niemniej, zachowania odpowiadające postępowaniu oskarżonych doprowadzają do stanu, w którym klienci występując o udzielenie pożyczki, czy kredytu poddawani są rygorom tak finansowym, jak i proceduralnym niespotykanym w społeczeństwach, w których obywatele uczciwie traktują formalności i spłacanie zobowiązań względem banków.

Za adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu uznał Sąd karę roku pozbawienia wolności orzeczoną względem oskarżonego oraz karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonej, biorąc za podstawę jej wymiaru art. 286 § 1 k.k., zgodnie z dyspozycją art. 11 § 3 k.k. Jako okoliczność obciążającą oskarżonego K. H. potraktował Sąd jego wcześniejszą karalność, wobec P. S. okoliczności obciążających nie dopatrył się. Z okoliczności sprawy wynika, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego było ich wspólnym celem. Podejmowane przez oskarżonych czynności zmierzały do jednego wspólnego celu i były niezbędne do jego realizacji. Za zróżnicowaniem wymiaru kary przemawia zatem wyłącznie wskazana okoliczność obciążająca uwzględniona przy wymiarze kary oskarżonemu. Kary te uwzględniają okoliczność łagodzącą w postaci przyznania się do popełnienia zarzucanego im czynu oraz uzgodnienie z Prokuratorem warunków dobrowolnego poddania się karze. Orzeczone w tym wymiarze kary powinny zdaniem Sądu spełnić swój cel wobec oskarżonych, tj. być sankcją za ich zachowanie, uświadomić oskarżonym, że naruszanie porządku prawnego nie pozostanie bezkarne i jednocześnie zapobiec popełnianiu przez nich przestępstw w przyszłości.

Sąd uznał za stosowne zawiesić warunkowo wykonanie orzeczonych kar na okres próby wynoszący wobec K. H. 5 lat, zaś wobec P. S. 3 lata. W ocenie Sądu mimo zastosowania tej instytucji cele kary zostaną wobec oskarżonych

osiągnięte. Wskazane okresy pozwolą kontrolować postępowanie oskarżonych i zweryfikować postawioną wobec nich pozytywną prognozę kryminologiczną. Dla wzmocnienia oddziaływania wyroku na kształtowanie pozytywnych postaw oskarżonych, w okresie próby zostali oni oddani pod dozór kuratora, zaś oskarżony K. H. został zobowiązany do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej. Z uwagi na sytuację rodzinną oskarżonej, wychowywanie nowonarodzonego dziecka, Sąd nie znalazł podstaw do nałożenia tożsamego obowiązku na P. S..

Podobnie Sąd uznał, iż w aktualnej sytuacji rodzinnej oskarżonych, utrzymujących się ze skromnych dochodów pochodzących z prac dorywczych podejmowanych przez oskarżonego zagranicą, zasadnym będzie orzeczenie obowiązku naprawienia szkody jako środka probacyjnego w nieznacznej kwocie po 643 złote w terminie dwóch lat od dnia uprawomocnienia się wyroku. Przede wszystkim należy w tym miejscu zwrócić uwagę, iż Prokurator w treści wiążącego Sąd, w przypadku uwzględnienia, wniosku złożonego w trybie art. 335§1 kpk pozostawił do uznania Sądu zakres w jakim szkoda ta winna zostać naprawiona. Sąd zważył, iż orzeczony obowiązek naprawienia szkody winien w swoim kształcie być wykonalny, gdy mieć na uwadze sytuację majątkową i możliwości zarobkowania oskarżonych. Orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w kwocie przekraczającej możliwości finansowe oskarżonych niweczy bowiem cele przyświecające probacji, stanowiąc podstawę do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności w przypadku nie wywiązania się przez oskarżonych z nałożonych na nich obowiązków. Nie budziło zatem wątpliwości Sądu, iż wobec trudnej sytuacji oskarżonych, z których wyłącznie K. H. posiada w najbliższym okresie czasu perspektywę uzyskania stałej pracy zarobkowej, nie posiadających przy tym wartościowych ruchomości jak i nieruchomości, zasadnym będzie orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w części, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego możliwych do uzyskania przez nich kwot. Orzeczenie w tym punkcie nie neguje praw pokrzywdzonego do dochodzenia pozostałej części przysługującego mu świadczenia na drodze postępowania cywilnego.

Sąd nie znalazł powodów, by odstąpić od zasady ponoszenia przez oskarżonych kosztów postępowania. Zgodnie z poczynionym przez oskarżonych uzgodnieniem w trybie art. 335§1 kpk, Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 1/2 kosztów procesu w oparciu o przepis art. 627 k.p.k. , w tym wymierzył im stosowne opłaty.